

A számi (lapp) égtájnevek

Dolgozatomban a számi (lapp) tájékozódás nyelvi vetületével foglalkozom. A számi esetében meghatározó, hogy a Skandináv-félsziget északi részén élve hozzájuk képest tulajdonképpen minden délre található. Ez olyannyira meghatározza világlátásukat és gondolkodásmódjukat, hogy a számi atlaszokban sok esetben (a mi fogalmaink szerint) fejjel lefele szerepel Lappföld térképe.

Vizsgálatom célja a számi égtájnevek rendszerének monografikus feldolgozása, egyúttal a teljes számi lexikográfia forrásként való alkalmazásának bemutatása. Az égtájnevek kutatásával eddig csak érintőlegesen foglalkoztak, mélyebben nem tárgyalták sem az általános finnugrisztikában, sem a lappológiában, míg a számi szótáirodalom forrásértékének vizsgálata egyetlen számi összehasonlító lexikológiai vizsgálatban sem jelent meg.

A téma – azon kívül, hogy sok kultúrtörténeti adalékot foglal magában – lényeges ismeretelméleti kérdéseket és problémaköröket is érint. Dolgozatomban arra keresem a választ, hogyan alakulhattak ki az égtájmegnevezések, mi alapján nevezték meg őket. A jelentésadás motivációinak a vizsgálata során választ kaphatunk arra, hogy miért esik egybe sok nyelvben a napszak és az égtáj elnevezése (például a magyarban vagy a lengyelben). A kognitív nyelvészeti kutatásokhoz kapcsolódva arra is keresem a választ, hogy ezek a megnevezések kizárólag geográfiai sajátosságokat reprezentálnak-e, ill. mennyiben lehet döntő szerepe a nézőpontválasztásnak egy alapján véve útvonalat meghatározó téri viszony leírásában. A számi égtájmegnevezések kapcsán a legfontosabb kérdések: hogyan és miért jelölhet egy adott szó több irányt, létezik-e egy irányra több elnevezés; miben tér el a számi égtájmegnevezés más nyelvek elnevezési módjaitól; ill. milyen eredményekkel járulhat hozzá a kutatás a számi dialektológiai vizsgálatokhoz és a nyelvváltozatok csoportosításának kérdésköréhez.

Az égtájnevek általános tipológiai vizsgálata fontos a jelenség megértéséhez, de ilyen rendszerező, átfogó elemzésre még nem került sor. Ehhez feldolgozom az egyes nyelvek, ill. nyelvcsaládok égtájmegnevezéseit tárgyaló tanulmányok eredményeit, valamint hozzáveszem saját, finnugor nyelveket érintő kutatásaimat. A számi égtájnevek rendszere azonban több szempontból is eltér a kutatásba eddig bevont (elsősorban germán, ill. afrikai, ausztráliai) nyelvekből kapott eredményektől, így ennek a szókincsnek a vizsgálata különösen fontos. Az etimológiai és szemantikai elemzésen túl az egyes nyelvváltozatok eltérő égtájnévhasználatát is szisztematikusan összevetem. Ezeknek a szavaknak az elemzése a lexikológiai variabilitás kérdésköréhez is kapcsolódik. Utóbbihoz a rendelkezésemre álló összes forrás feldolgozása járul hozzá. Kutatásom során az általam ismert számi lexikográfia teljességét megvizsgáltam, 41 (9 déli, 1 umei, 2 pitei, 4 lulei, 14 északi, 3 inari, 5 kolta, 3 kildini) számi szótárból gyűjtöttem adatokat. A nyolc irányra ez alapján összesen 45 különböző lexémából keletkezett számi égtájmegnevezést dolgoztam fel. Ez tartalmazza az összes számi nyelvváltozatot, amelyről valaha feljegyzés készült, lefedve az 1738-tól 2016-ig terjedő időszakot. Az írásos forrásokat anyanyelvi beszélők szóbeli, ill. írásbeli közlései egészítik ki.

A vizsgálat eredményei a következők:

A számi égtájmegnevezésekben egy különös sajátosságot figyelhetünk meg: egy szóalak több irányt is jelölhet. Ennek okát a földrajzi tájékozódás különlegességében kell keresnünk, amely a teljes rendszer 90 fokos elforgását eredményezi, követve a Skandináv-félsziget partvonalát, azaz tulajdonképpen a fő tengelyek változnak. Megvizsgálva a számi égtájneveket és irányokat, a kutatás eredményeképpen a következőket állapítottam meg:

a) Az egyes számi nyelvváltozatok égtájnévrendszere követi a félsziget földrajzi jellegzetességeit. A fő motiváció a folyók folyási iránya, valamint ezekkel párhuzamosan a völgyek, fjordok szabdalta vidék. Ez alapján a déli és umei esetében egy K–Ny-i fő tengely a tájékozódásuk alapja. A lulei számiknál – ahol az első jelentésváltozásokat tapasztaljuk – ÉNy–DK a fő irány. Továbbhaladva észak, majd kelet felé a Skandináv-félsziget partvonala, illetve a déli területekről ideérő folyók folyási iránya alapján változik a fő tengelyirány előbb DK–ÉNY, majd a legészakibb területeken D–É felé. Kelebre, a Kola-félszigeten pedig a kolta, de még inkább az akkalai és teri számik lakóterületén a főtengely ÉK–DNy, ill. NY–K-i irányú.

b) Így a főbb irányok nyelvváltozatonként 45 fokos eltérést mutatnak, ugyanakkor a két végső pont között ez elérheti a 180 fokos különbséget. Ez alapján is láthatjuk, milyen szoros a kapcsolat a nyelv és a valóság között; az irányok meghatározói nemcsak a tájékozódásban, hanem a jelentésváltozás során is fontos szerepet játszanak.

A „forgás” legékezebb példája a *nuorta*, amely minden nyelvjárásban megtalálható, de irányjelölése a különböző nyelvjárásokban és a különböző földrajzi helyeken eltér.

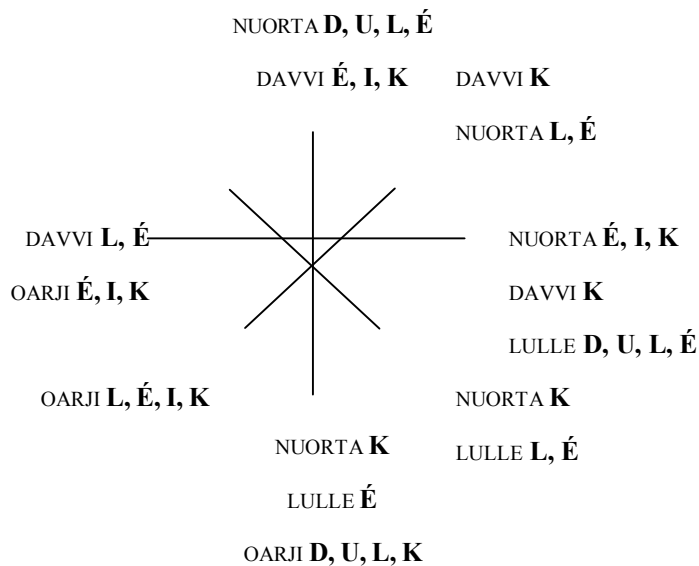
A számi égtájnevek változatossága a következő okokra vezethető vissza.

a) Az egyik a nyelv(járás)i variabilitás, melynek következtében a különböző nyelvek/nyelvjárások más lexémák alapján nevezik meg az égtájakat. Noha ez alapján vannak eltérések az egyes rendszerek között, ez nem vezet jelentésváltozáshoz. A déli, umei (és pitei) ugyanazokból a lexémákból építkeznek (*alle, lulle, oarji, nuorta*). A lulei száminak sok kal gazdagabb kifejezőkészlete van az égtájak megnevezésére. Az északi számi rendelkezik a legnagyobb anyanyelvi beszélőközösséggel és egyben ez a legkutatottabb, azaz a legtöbb szótár és forrás áll rendelkezésünkre, ennek következtében a legtöbb kifejezést, összetételt itt tudtam gyűjteni. Az északi számi területi kiterjedtsége és változatos földrajzi jellemzői miatt itt fordul elő leginkább az „egy lexéma = több irány” jelenség is, ezért különösen fontos a szókincsvizsgálat szempontjából.

A lulei és az északi számi határán figyelhető meg először a égtájnévrendszerben bekövetkező elforgás, a 45 fokos eltérés ($\acute{E} > \acute{E}K$), de ezt csak a régebbi forrásokból tudtam adatolni. Az északi számiban – a délebbi svéd területeken (c ábra) és északkelebre eső norvég és finn oldalon (d ábra) – egyszerre él a két (jelentés)rendszer, azaz az $\acute{E} > K$ irányváltás. Az inari égtájnévrendszere a legegyszerűbb, a (norvég/finn) északi számival megegyező lexémákkal, jelentésváltozás nélkül.

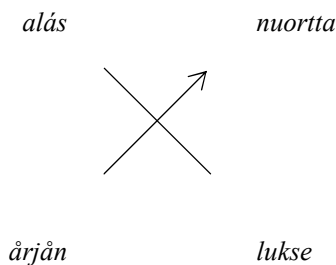
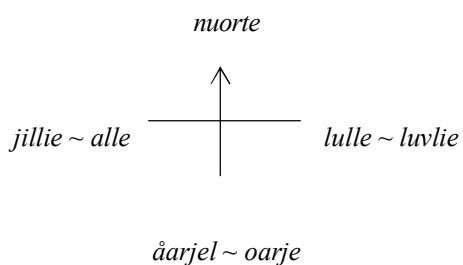
A kolta és kildini számiban ismét változatos és gazdag szókincset találunk. Az északi számiban kiteljesedő 90 fokos elforgás után itt újabb 45 fokot, majd a Kola-félsziget keleti végében az akkalai és teri számiban ismét 45 fokot fordul a rendszer. Mindezt példaként a *nuorta* szóalakon bemutatva a következő jelentésváltozás megy végig Lappföld déli csücskétől a legkeletibb pontjáig: *nuorta* 'észak (D, U, L)' > 'északkelet (L)' > 'észak ($\acute{E}_{sv}$)' > 'kelet' ($\acute{E}_{No}$) > ' délkelet' (K) > 'dél' (K).

Az „egy lexéma = több irány” jelenséget a következő ábrán szemléltetem:

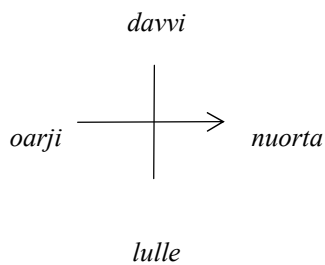
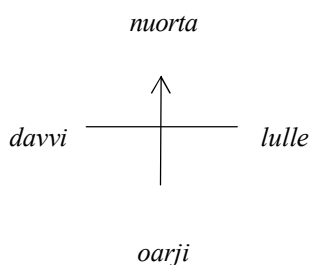

Az irányok elforgása a következőképpen vázolható fel (délről észak, északkelet és kelet felé haladva):

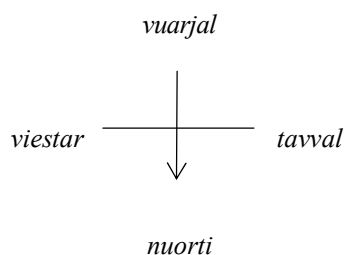
- a) A déli, umei és lulei égtájnevek   b) lulei északi nyelvjárás

- c) A svéd területen használt, luleihez közeli északi számi égtájnevek   d) A (norvégiai, finn) északi számi égtájnevek

e) Keleti számi égtájnevek

b) A nyelv(járás)i variabilitás mellett az eltérő motivációk játszanak jelentős szerepet. A legfőbb elnevezési módok bemutatása alapján láthattuk, hogy a számiban a természeti viszonyok, ill. az ezekkel kapcsolatos megfigyelések jelentik a névadás alapját, ugyanakkor ezek az esetek többségében (az általam vizsgált 47 lexéma közül 37) mindig ugyanazt az irányt jelölik, tehát egy égtájnévjelentéssel rendelkeznek. Ennek magyarázata, hogy ezek a kifejezések nem terjedtek el, égtájnévként nem a teljes számi nyelvi területen használatosak, hanem csak annak egyes nyelveiben/nyelvjárásaiban. Ráadásul ezek a kifejezések nem az irodalmi nyelvváltozatok „hivatalos” égtájnevei, hanem nyelvjárási, subdialektusi szinonimák.

Az égtájnevek kialakulása során meghatározó szerepe van a környezeti jellemzőknek, a földrajzi körülményeknek, mivel az eltérések más motivációkat eredményeznek, valamint annak, hogy az adott nyelv mennyire egységes, van-e irodalmi nyelve, azaz egyfajta nyelvtervezés során alakult-e ki az égtájnévrendszer (az irodalmi nyelv egységesítő törekvése miatt elveszhetnek a nyelvjárásokban használt különféle kifejezések). Fontos mozzanat az adott közösség kapcsolata a természettel. A számik számára ez különös jelentőségű, ezért sokszor nem homályosult el az égtájnevek eredeti jelentése (vö. *alle* ’magas; nyugat’; *lietni* ’nyár; dél’ stb.). Az égtáj iránya földrajzi környezet hatására változhat.

A kutatás során egyértelműen kitűnt, hogy a névadásban döntő fontosságú a beszélő helye az irány meghatározása során. Ez a viszonyítás az oka, hogy változhat az égtáj jelentése, mert változik a honnan/hová irány útvonala. A kognitív nyelvészetben ezzel ellentétben az égtájakat olyan irányoknak tekintik, ahol a nézőpontválasztásnak nincs szerepe. Ennek figyelmen kívül hagyása azonban lehetetlenné tenné a névadás megértését, sőt, a számi esetében azt a jelenséget is, miért jelölhet egy lexéma több irányt is, például az északi számin belül, de nyelvváltozatokként is eltérően.

A szemantikai vizsgálat során kiderült, hogy a számiban a földrajzi jellemzőkön, ill. a természeti jelenségeken (folyó folyási iránya, ill. hogy hozzájuk képest minden délre van) alapuló névadás a legfontosabb, szemben más nyelvekkel, amelyekben a Nap látzólagos mozgása alapján történő megnevezés a legproduktívabb. Fontos kiemelni azt is, hogy a balti finn nyelvekkel összehasonlítva is eltér a számi égtájnevek rendszere, annak ellenére is, hogy nemcsak rokon nyelvek, hanem területileg szomszédos népekről van szó, hasonlóan szélsőséges természeti viszonyokkal. A balti finn nyelvek égtájnévrendszerében a Nap is szerepet kap, bár nem olyan mértékben, mint az indoeurópai vagy magyar nyelv esetében.

A dialektológia vizsgálat és a számi lexikográfia égtájneveinek feldolgozása fontos eredményekkel szolgált. Lexikailag a déli, umei és pitei számi szorosán összetartozik. A lulei irodalmi változata megegyezik ezzel, azonban az északi területein már a svéd

északi számival azonos az égtájnevek rendszere. Az északi számiban egyértelműen kimutatható, hogy két egymástól teljesen eltérő égtájnévrendszerrel kell számolnunk. Az inari, ahogy arra legújabban Rydving is rámutat, lexikai szempontból leginkább középső nyelvváltozatnak tekinthető a nyugati és kelet számi nyelvváltozatok között. Ezt alátámasztja az égtájnevek rendszere is. A kolta számítól keletre újabb lexikai váltást tapasztalunk. A koltában ugyanakkor kis mértékben a karjalai hatás, a kildini, akkalai és teri esetében pedig az orosz hatás is megfigyelhető.